

Előszó

IV. évfolyamos egyetemi hallgató vagyok Nagykanizsáról. Két évig tanultam/éltem Pesten – ezt csak azért írom, hogy jelezzem, nem Athenban láttam először forgalmi dugót és metró-t. Testvérem Thessalonikiben élt 1991-től 2004-ig. Van egy görög férje és két gyönyörű gyermekük. Testvérem ma már itthon él nálunk, és próbál elválni a férjétől. Nem könnyű...

Ez azért fontos, mert mindenki megkérdezi, miért nem szerzett a tesóm, vagy a sógorom szállást. Hát így már talán érthetőbb.

Az olimpiai munkára nővérem hívta fel a figyelmemet. Ezt követően, mintegy másfél éve, interneten jelentkeztem önkéntesnek az Olimpiára. Hosszas várakozás után visszajeleztek, és beindult egy minden tartalmat mellőző, üres fecsegésből álló, infómentes levelezés a szervezők részéről. Semmiről semmit nem tudtak biztosra mondani, csak a nyitó ünnepély időpontját. Július második felében, két héttel a meghirdetett tréning időpontja előtt hívtak telefonon, hogy közöljék az időpontot, ami egyébként nem volt jó. Erről majd írok a levelekben.

Azért kezdtem levélírásba, mert az egész Olimpia végén mindenképpen akartam írni valami értékelést a barátaimnak. Viszont úgy éreztem, hogy egy a végén írt vélemény nem tükrözi a valóságot, mivel a kellemetlenségeket, amik az elején történnek, a végére már megszépítik a kellemes élmények, sikerek, barátságok. Ezért kezdtem leveleket írni nekik az első héten. (Na meg mert lehetőségem volt rá ott, ahol laktam.) Nem is tévedtem. Így utólag igen durvának tűnik néhány részlet, de tessék elhinni, csak az igazat és a valós érzelmeket írtam.

Augusztus 5-án repültem ki, vissza pedig 31-én érkeztem. Meglehetősen hosszú volt. Bár töltöttem már kint több időt is, ez mégis a leghosszabbnak tűnt.

2004. Aug. 8.

Hát megérkeztem Athenba. Aug. 5-én hajnalban pottyantam ide. Fogalmam sem volt, hogy hol fogok lakni, de jöttem. Ennek leginkább anyu volt a legnagyobb ellenzője. Szerinte így nem lehet elindulni. Mostmár talán máshogy gondolja ő is.

Volt egy klassz, 30 kg-os hátizsákom, amivel élmény volt közlekedni az ismeretlen város kicsinek nem mondható forgatagában. Bár az is igaz, hogy a várakozásaimmal ellentétben nem volt olyan nagy nyüzsgés. A reptérről, ahova érkeztem csak annyit, hogy vadi új, a németek állítólag 4 évig építgették a görögöknek. Csupán 150 check-in desk van végeláthatatlan sorban egymás után. A repülőtérhez autópálya, illetve gyorsasút vezet Athenból, amire rácsatlakozik az egyik metróvonal. Biztosan nem ez az egyetlen hely, ahol a gépek egy felüljárón gurulnak át az autópálya és a vasút felett, de engem igen meglepett. Az viszont még nagyobb meglepetés volt számomra, hogy a görögök milyen jól állnak. Lényegében minden készen van. A metróállomások, az utak mind használhatók, semmi nincs lezárva. Bár még jópár metróállomáson nem működnek a mozgólépcsők (ugyanis nincs lépcsőjük), liftek, a stadionok körül még hegyesztik a kerítéselemeket, a fémipari üzemekben gyártják a székeket, és gyakorlatilag mindenhol dolgoznak 24 órán keresztül.(!) Eddig ugyanis nem dolgoztak. Ezt ők mondták. Olyan az egész, mint amikor megépíted a házad, és készen van, de még ott vannak a kőműves cuccai, meg az ácsé is, meg a kosz, por, minden. Igen hiányoznak a fák, a parkosítás. Minden kopár és tiszta, vagy koszos. De ők erre is igen büszkék. Megjegyzem egyébként is ehhez vannak szokva. Már mint a kopárhoz, meg a koszhoz. Szerintük ez olyan gyönyörű.(?)

Szóval itt mindenki elkönyvelte, hogy megvalósították a lehetetlent, igen jól állnak mindennel (nem igaz) és a legjobb olimpiát fogják megrendezni. Mindenhol ki van írva: "Impossible is nothing", "Olympic Games Athens 2004 - Welcome Home". Szerintem ez elárul mindent.

Igen büszkék, hogy az Olimpia újra hazatért. Mert ITT született.

A szállásomról csak annyit, hogy miután elintéztam az akreditációt a központi szervező irodában, kiruccantam egy Athentől 20 km-re levő kempingbe. (Rafina, Kokino Limanaki Camping) Pár éve már jártam ott, ez biztos pontnak tűnt, bár amikor megérkeztem a városkába, és az ötödik ember sem tudott róla, hogy ott lenne valamilyen kemping, kissé összeszorult a szívem. Nem az alvás miatt, mert a repülőtéren már megállapítottam, hogy igen frankón lehetne ott csövezni (Tiszta, biztonságos, és nem is lennék egyedül. Vagy huszan aludtak ott, amikor megérkeztem.) Csak a mosással lett volna bajság. 3 egyenpólót kaptam a szervezőktől az egész olimpiára, szóval gyakorta kell mosnom. Na végülis egy taxis elárulta, merre van a kemping, de hát az igen messze van ám, oda nem lehet gyalog elmenni, csak autóval, mert hát aaaz iiiigen messsze van.

Anyád!

Na elvitt.

Ott viszont csak az olimpia kezdetéig volt hely. Na, majd lesz valami. Úgyis igen soká tart beérni Athenba.

Épp most adnak át valami óriási hidat a tv-ben, több mint 3,5 km hosszú. Ezzel van tele a tv. A rekordok rekordja. Hidak, utak, stadionok. Mind készen vannak. Bravó!

Nos, ott tartottam, hogy a tengerben nekiúsztam egy kémikus egyetemi oktatónak, aki nagyon meglepődött, hogy én magyar létemre ott vagyok és segítek a görögöknek – nekik. Mélységesen felháborította, hogy a szervezés nem gondoskodott szállásról, és egyébként is nagyon tetszett neki, hogy semmi pénzért, világotlátni, tele optimizmussal és „majdleszvalahogy” érzéssel indultam neki ennek az egésznek. Meghívott ebédre. Közben felajánlotta, hogy amennyiben akarok, beköltözhetek az üresen álldogáló

szobájába a következő hetekre. Hol van a lakása? A metróvonalától 15 percre busszal, így tulajdonképpen egy köpésre a stadiontól (kb. 1 óra). Örömmel elfogadtam. Három éjszakát voltam a kempingben, s most itt ülök egy buja kerttel körülvett csendes házban, s börfotelben firkálok egy levelet.

A munkáról és az atheni fejlesztésekről a folytatásban. Azt hiszem, most ennyi bőven elég.

Pá!

Aug. 9.

Nos a folytatás.

Ami a rablás részét illeti, ma találkoztam egy brazil sráccal az Akropolisnál. Elmesélte, hogy egyedül érkezett, mint néző, és jelenleg egy diákszálláson lakik, amiért napi 20€-t fizet. Az ár viszont a megnyitó után (13. után) putty, felugrik 90€/nap-ra. Hihetetlen? Az! Két hétig tart az Olimpia! Jó pénz egy ágyért egy hatágyas szobában, nem? Hát ez van. Egy gombóc fagyit egyébként 1€! Nem amolyan mediterrán gombóc, az a belekanalazok, oszt jön egy valag. Neem! Az a jólismert magyarfajta parányi kis gombócocská. Ilyet sem láttam még itt.

A melómat még igazából most sem tudom. A szponzorokat vendégüljáró központban leszek napi 10 óra 45 percet. Ennyi az önkéntes munkaidő. Jól kirohadj, nehogy kedved legyen valamit megnézni a semmitteves után. Nekem úgy tűnik, hogy ezek utálnak dolgozni, így majd mi szopjuk a kukacot. A hivatalos munkaidő egyébként 7 óra ebben az országban. Lesz, hogy reggeltől, lesz úgy, hogy éjjel fogok ott bohóckodni.

Holnap megnézem a nagy főpróbát, ahova nem lehet mobiltelefont, kamerát és fényképezőgépet bevinni. Nehogy ellopjuk a titkot. Kaptunk ugyanis ingyenes belépőt a szervezőktől. Egy jó pont. ☺

Aztán két nap tréning következik. Napi 3 óra! IIIgen komolyan veszik a manusok.

Athen egyébként átalakult az utóbbi napokban. Erről is lesz szó a következő alkalommal.

Aug.11.

A legszebb dolog, amikor az ember a saját levesébe köp bele.

Ezeknek most sikerült behányjniuk.

Egy nő felhívott még otthon, kb 1 hónapja, hogy mikor lesznek itt a felkészítő tréningek. Aztán kaptam egy levelet, amiben megírták az időpontokat. Persze teljesen mást. Rá egy héttel újabb telefon, amelyben újabb időpontot kapok. Visszakérdeztem a levélre, meg a korábbi telefonra. Mindegyik ki lett kiáltva érvénytelennek. Mikor 5-én megérkeztem, találkoztam a csoportvezető hölgyeménnyel, aki megint új, a levéllel egyező helyet és időpontot adott. Ma (11. aug) elmentem oda, és végighallgattam a beengedő kicsaj kioktatását, hogy melyik nap milyen nyelvű oktatás hol van, és nekem most hol kéne lennem. Utána ő is végighallgatta az én adagomat, amit neki szántam. Igyekeztem kedves lenni. Remélem nem sikerült. A város (nagyobb sokszor Bp-nel) egyik felén lakom, átmentem a másik felére a tréningre, ahonnan visszaküldtek majnem haza.

A tréning egyébként a szokásos „ti vagytok a legfontosabbak, rajtatok múlik a siker, köszönjük nektek...” 3 órán keresztül.

Utaztam ma eleget. Buszoztam is. Tömve volt. Felszállt egy széparcú görög lány.(!)

Gyengébb idegzetűek ugorjanak egy bekezdést!

A kishölgy topban volt. Kikandikáló hasikáján szép hosszú fekete szőrszálak bólogattak boldogan. Minden utasra jutott egy. Sokan voltunk...

Azt hiszem, ezt a témát is túltárgyaltuk.

Megvolt a megnyitó nyilvános főpróbája. Nem hiszem, hogy illene róla írnom bármit is, lelőve ezzel akármelyik rész hatását.

Nagyszabású...

Azt viszont elmondhatom, különösebb gond nélkül zajlott le, kisebb bakikkal, de nagyon szervezeten. Eleve csak 12 percet késtek vele. Ez igen jó. Belül marad az akadémiai késésen. ☺ Egy néni akarta demokratikus jogait érvényesíteni, miközben a csapatok (zászlók) vonultak be (1,5 órán keresztül). Ezalatt ugyanis erős disco zene pattogott a hangfalakból. A hölgy felzuhant a magát a tömeggel éltető DJ mellé, kezébe kapta a mikrofont, és...

Leteperték. Ja, nem biztonsági őrök. Önkénteseknek kellett bevállalni az akciót. Ugyanis a stadionban nem voltak biztonságiak. Nincs rájuk szükség, egész biztos. Mint ahogy az is, hogy a biztonsági vezetést elküldeném kapálni ezek után. Azt nem tudom, hogy ezek mellett mi szükség volt a két zeppelinre és a két helikopterre, amik végig felülről biztosították a stadiont.

A tömegközlekedés csodálatos volt oda és vissza is. A tömött stadion embertömegét pedig korrektül terelgették. Az néha zavaró ugyan, hogy nem képesek alapból angolul beszélni, és kiírni dolgokat. Úgy kell rákérdezni.

Athen egyébként teljesen átalakult. Igen nagy lépést tett ez a város a megoldások felé. Ugyanis igen sok megoldanivaló volt itt. Egy rendkívül szennyezett levegőjű, gusztustalan városként ismerte mindenki Athent. Megoldási próbálkozások voltak persze: páros napokon a páros számmal végződő rendszámú autók közlekedhetnek... Nem váltak be. A tömegközlekedés tragikus volt. A létező egy metróvonal fejletlen és elégtelen volt. Ez ma nem így néz ki. A régi metróvonalat felújították, meghosszabbították. Két új vonalat is építettek, egyiket rácsatlakoztatva a repülőtéri gyorsvasútra. Lényegében minden fontosabb utat alapjaitól felújították a városban. Csomópontokat alakítottak ki. Minden teret, ami a főbb tömegközlekedés útjába került, újjáépítettek. Hatalmas elkerülő és várost átszelő hat/nyolcsávos utakat építettek, külön olimpiai sávval. A létező troliállományt frissítették, és megépítették Görögország első villamos hálózatát, ami igaz csak két vonalból áll, de igen nagy elismerést arat a helyiek körében. Büszkék ra, mint mindenre, amit csináltak. Szerintük erejükön felül teljesítettek a munka terén. Szerintem egyáltalán nem. Inkább megtettek mindent, amit tudtak (az utolsó 1 hónapban). Minden elismerés egyébként a városlakóknak, hiszen nem lehetett könnyű élni, dolgozni egy olyan városban, amely ilyen nagy átalakuláson ment keresztül. Gondoljunk bele, mi van, ha Pesten egy nagyobb úton csak pár napig dolgoznak, és útszűkület van. Itt szinte minden fel volt túrva. Azonban mindenki tudta, hogy nem az olimpiának, hanem maguknak építik, megteremtve ezzel a mindenki által várt átalakulás reményét. Mindenki unta már a szmogot, a dugókat. Ezért is van nagy hatása a tömegközlekedés használatára ösztönző tv reklámoknak. Mostmár csak a parkosítás hiányzik, de az szerintem végleg elmarad, mert az olimpiáig már nem lesz meg, utána meg le se kakilják. Nekik ez valahogy - úgy tűnik sokszor - semmit nem jelent. Bár remélem, ebben is szemléletváltás következik. Éppúgy, mint az utcák, terek tisztaságában. NINCS KOSZ. Ez nagyon nagy dolog. Athen megtisztult.

Még a fejeket kéne megpucolgatni. Az ugyanis igen dühítő, hogy a legtöbb görög nem tudja, hol van Magyarország. A műveltebbje Ausztria, mint szomszéd említésére azért kattan egyet, a topábbikja csak szisszen, hogy az a világ másik felén van. Jó! Volt, aki megkérdezte, hogy akkor most nálunk demokrácia van? Mondtam neki, nálunk EU van.

Nem akarta elhinni, hogy milyen hülye. Na, az meg, hogy a zászlónk milyen színű, az már a sokmilliós kérdés lehetne. Nem a sorrend, csak a színek.

Azt viszont naponta képesek felhozni, hogy nekik van villamosuk. Na, emberek! Aki megírja nekem, hogy Bp-en és Magyarországon mennyi villamosvonal van kiépítve, kap egy külön beszámolót valamiről. (Vagy nem kap. Kinek mi a nagyobb megtiszteltetés.)

Holnap (ma) megyek a munkaköri eligazításra. Végre elárulják - ha tudják - hogy mi lesz a teendőm.

Nem fogom titokban tartani.

Aug.12.

Akkor nézzük, mi volt ma.

Hát, adtunk egy pofont a kakinak. Illetve ők adtak, nekünk... ugyanaz.

Volt egy csoportos eligazgatás angolul. Jó volt. Kaptunk egy mappát, amiben minden le van írva, amit csinálnunk kell, amire figyelniünk kell... görögül. Ilyen apróságoktól lesz szép ez a történet. Köszönet érte a görögöknek.

A lényegét azért elcsaholta egy nagyon kedves idióta hölgy. A szponzorok, elnökök, filmsztárok, énekesek fogadása lesz a feladatunk. Nagyon fontos: senkit nem lehet lefényképezni, megérinteni, stb... Lesz majd itt minden. Fogadás, party, Madonna, Brad Pitt - állítólag.

Megnézni semmit nem lehet ingyen. Ez sem megszokott. Az ausztrálok rögtön reklamálni kezdtek, hogy bezzeg ők szállást és ingyenes önkéntes nézőterületeket is biztosítottak. Le lettek csillapítva, és tudatták velük, hogy most Görögország rendezi az olimpiát. Én hála a Magasságosnak éppen a tornászgála napján, illetve a military tereploaglálásának napján leszek szabadnapos - merthogy megiscsak lesz szabadnap. Eleinte nem volt róla szó. A vizilabda végére kéne még bejutni.

A jegyek egyébként nem túl drágák - állítják a bennfentesek, akik azonban nem tudják az árakat.

Létezik valami jegyárúsító központ az Olimpiai Faluban, ahol az önkéntesek olcsóbban vehetnek jegyet. Egy holland nénivel felkerekedtünk, hogy megkeressük. Kiutaztunk a kecske-szató préri közepére, a falunak nevezett világvárosba. Leszálltunk az első megállónál. A rendőrök feltettek minket és két turbános indiait egy buszra, s elindítottak minket a B kapuhoz. Ott majd mindent elintéznek.

Beverekedtük magunkat. Átvizsgálás. Nincs akkreditációnk! Nem mehetünk tovább. (Itt minden négyzetméterre külön jelű belépő kell. Legjobb az infinity jel (∞). Ezzel mindenhová be lehet menni. Nekem nincs. Így még ahol dolgozom, ott sem mehetek be a szomszédos stadionba, mint segítő sem. Igen. Ez a biztonság.)

-Na mi legyen?

-Menjenek át abba az épületbe...

Abban az épületben:

-Ki hívta magukat?

-Anyád!

-Ja, ha nincs meghívó, lelépni!

-Akkómosmivan?

-Menjenek a C kapuhoz.

Átsétáltunk. Vissza akartak küldeni a B-hez. Mondtuk NEM! Jön egy nő, majd segít. Végighallgatott, elment, azóta is megy. Elkaptunk egy másikat.

-Mégis, létezik az az iroda?

-Persze!

-Be is lehet menni oda?

-Nem!

-Akkóhadköszönömehogységitettéparaszt!

Menjünk az A kapuhoz, ott csinálják a belépőt azoknak, akiket itt nem engednek be, és a B-nél nem kapnak akkreditációt. Boldogan átsétálunk. (1,5 km, 82 °C az aszfalton.) Az A kapunál elkezdik keresni a nevünket, aztán elárulják a megoldást. A beosztott munkahelyeden a főnököd ajánlását kell kérned, így adnak neked egynapos belépőt az Olimpiai Faluba. Mindezt a falubamenetel előtti napon 17 óráig kell neki megtenni telefonon, aztán másnap be tudsz menni, hogy elindulj a végeláthatatlan épületláncon, hogy rábukanj az irodára, amiről ennél a kapunál már senki semmit nem tud. Márcsak azért is végig fogom csinálni. Tudni akarom, szellemek dolgoznak-e ott, vagy emberek. Ennyit a belépőkről, és a mi elismertségünkről. Még szerencse, hogy olykor le nem köpnek.

Itt egyébként másról sem szól a tv, csak arról, hogy ma Senki Mégisvagyokvalaki futott 10 cm-t az olimpiai lánggal. Hurrá. Láttam, amint háromsorevezős antikutánzat replikával cipelték a lángocskát, megnéztem a Queen Mary 2-t kb. 400 m-ről. Ennyire közelíthető meg síma földi halandó által. Onnan picinek tűnt. A holland néni megnyugtató, ő látta Rotterdamban, hogy a felhőkaristoló eltűnik mögötte. Hiszek neki. A megnyitó egyébként még nekem is sok érdekességet tartogat, bár a helyi tv pofátlanul leleplez egy-két nagy mutatót (pl. a láng meggyújtását). Nem adom tovább. Mindenki nézze meg.

Merénylet előkészületet lepleztek le valamelyik nap. Egy hegyen egy valag ember jógázni akart - szerintem.

Mexicói provokátor színészeket lepleztek le a belváros vendéglő negyedében, akik hajléktalan hippinek öltözve kéregettek, idegesítették a vendégeket, pincéereket. Mexicói riporterek bérelték fel őket, hogy a görögöket kihozzák a sodrukból, ezzel csinálva hírt arról, milyen állatok a görögök. Nem jött be.

Reggel 6:50-re megyek dolgozni. Hogy minek, nem tudom. Délig embert nem fogok látni.

Aug.13.

Elkezdődött... a .zopás. Tele vagyok mondanivalóval a megszerezhetetlen jegyekről, a nem létező napi háromszori étkezésről, a betanítottmunkás hülyénlelkes managertípusú csajkákról, akik Mc Donald's étteremhez méltón b.sszak el az ember kedvét, az olimpia területére betévedt kutyáról, amivel együtt egy arab tevekaraván is beosonhatott volna mondjuk, ha akar, az egész nap köröző helikopterekről, a testvizsgálós katonákról, a forgalomirányító rendőrökről, akik majdnem megverik azt, aki megmosolyogja olykor kétségbeesetten túlértékelt professzionalitásukat, s bár a verésig tényleg nem jutnak el, azért a mellel lökődés az megy nekik. Na, Strassburg?

Utálom, amikor a felettesnek kikiáltott csajszi jön, és mondja, hogy igen jól csinálom, csak így tovább - ülök a napon. Senki nem jön. Reggel 8 óra, Görögország, a program este 9-kor kezdődik.

-Szólj, ha kell valami!

-Jó, szólok! Haggyámabékén!

Na kezdődik a nyitócserémónia. Pá!

Aug.14.

Meccsen voltam, bebee!
Holnap is megyek.
Majd írok, de nem most, mert ...csak.

Ja! Jó volt. :)

Aug.17.

Megtöröm a csendet. Csatlakozom a házigazdámhoz. Ő pár perce egy poharat tört meg. Na jó, ő összetörte, nem meg.

Nem történt még terror, nem haldoklom, semmi nincs, csak alig alszom, és nem volt kedvem leülni pötyögni. Ma szabadnapon voltam, hát összekotortam magam.

Nos, akkor beszéljünk a biztonságról! Mint már említettem, volt egy kutya, ami bejutott a szigorúan őrzött területre. Mint ma kiderült, nem kóbor jószág. Valami jóember nagyon jó ember, ezért neki meg van engedve, hogy kutyát vigyen oda, ahonnan meg a bolháidat is kitiltják, mert állatot nem vihetel befelé ide most, mert ez a szabály. Nem hozhatsz be enivalót és innivalót sem. Még a Coca-Cola termékeit is ki kell dobálni a szemétkosárba, ha a táskavizsgáló kiböki, pedig a C-C az egyik legnagyobb szponzor. Sebaj, bent is megveheted – újra. Nehéz ezt megmagyarázni a C-C munkatársainak, akik már maguk sem tudják, ki kivel van.

Szóval a kutya bent volt. Amolyan félős fajta. Ránézel, s hanyatt fekszik.

-Jú! Ezt a fenevadat azonnal el kell távolítani! – jön a dörgedelem.

Jó, amíg kitaláljátok, honnan szereztek darut és teherautót, amivel az állatvédelem szabályait betartva el tudjátok cipelni, én simogatom. Utána kaptam egy fejmosást, hogy nem jó, ha kutyát simogatok az úgynevezett munka közben, mert a vendégek ezt lehet, hogy nem szeretik. Azért un. munka, mert reggel van, üres az olimpiai terület, semmi néző, semmi vendég. Csak ülünk és lógatjuk... Már akinek van mit. Szóval nem szeretik a vendégek. De azt biztos szeretik, sőt külön értéklik, hogy miután három önkéntes leellenőrizte akkreditációs kártyájukat - mert ennyien jutunk egy vendégre - még egy tudálékos kis vezetővéemeltetett izé ráellenőriz, és persze hibát talál. Előbb a kártyában, aztán magában, mert elmondjuk neki, amit neki kéne elmondani nekünk, és így minden ok. Egy óra múlva jön, és okosan elmonja, amit mi vertük a topa fejébe.

-El ne felejtsetek!

-Nem, nem felejtünk el megemlékezni anyádról, kedves bogaram.

Na, a kutyánál jobb történet a megnyitó ünnepély. Azt hiszem, meg lehetünk elégedve a látvánnyal. Kitettek magukért a szervezők. A biztonsághoz visszatérve viszont csak annyit, hogy két illegális vendég biztos volt a stadionban. Két társam (olasz és bulgár) ugyanis előzetes terepfelmérést követően, kevéssel a kapunyitás előtt szépen besurrant a leszigetelnek hitt ojektumba, s ingyé végigbámúta a hírek szerint 700€-től induló jegyáras showt. Három kordont kellett ehhez diszkrétan átugraniuk. Lehet, hogy erre csak ők képesek, de tételezzük fel, és most tényleg csak tételezzük fel fantáziánkat eleresztve szépen a nagyvilágba, mi van, ha nem ők az egyetlenek a Földön, akik három 120 cm-es vasrácsra át tudják emelni testüket. Na jó. Az egyik 2 m-es volt.

A beléptetés is mulatságos. Reggelente a kávé szopogató rendőrök és a kómában fetrengő katonák végigdöngicsélik, ahogy az ellen átsípol a detektorkapukon.

Mondjuk van, hogy nem is sípol. A bulgár srác csak úgy heccből egy tucát csavat tett a zsebébe. Hát nem volt hanghatás.

Szerintem hagyjuk ezt a témát, mert nem érdemel több időt.

Idő! A múltkor 1 órát utaztam a villamoson, egy max 6 km-es szakaszon. Éjjel! Az a baj, hogy sajnos a vezetők most tanulják használni a rendszert, és leginkább autoditakta módon, mivel ez az első csingilingi itt, és nincs hol bemelegíteni. Tán egy év múlva már menni fog a szekér.

Villamos. A múltkori feladványra nem jött megoldás, tán a felajánlott jutalom miatt, vagy mittomén. A mai kérdésemért ezért nem ajánlok fel semmit, csak előterjesztem.

A brazil lakótársam (Pedro) adott nekem egy brazil mezt, cserébe szereznem kell neki egy magyar válogatott pólót. Ha valakinek van egy feleslegben, akkor szóljon! Jó? Mindenféle összefirkált rongyot nem fogadunk ám el!

Soha nem voltam nagy híve a focinak, tán a jelenlegi magyar helyzete ill. nemlétezősége miatt, de az egy kicsit közelebb tolt hozzá, hogy itt aki valamit sejt a fociról, az tudja mi Magyarország, s hol van. A házigazdám 75 éves apukája bemutatásomkor egyből elkezdte hadarni az aranycsapat névsorát. Sajnos mivel én nem tudom, ellenőrizni sem tudtam, de ismerős neveket mondott, hát hiszek neki. A 27 éves brazil srác, Pedro pedig Puskást, a német vereséget, és egyéb ínyencségeket kezdett motyogni. Sajnálja, hogy nem láthat magyar focicsapatot itt kint. Mondtam neki, ne sajnálja. Jobb így mindenkinek. Megőrül egy magyar pólóért. Azért ez jó érzés. De jut eszembe, Pedro! Ki is ő? Vele találkoztam a Parthenonnál, amikor Dimitrivel, a házigazdimmal sétáltunk az Akropolison. Megkért, hogy fényképezzem le. Aztán Dimitrivel beszélgettünk. Csodálkozott, hol lehetnek a barátai. Mondtam biztosan egyedül jött. Na az ki van zárva – mondta Dimitri. Az Agorán megláttuk, amint vigyorog a gépébe, háttérben a Hephaistos templom és fényképezi magát. Megint lekaptam, de mostmár rá is kérdeztem, hogy kivel jött. Mondta, hogy magával. Látni akarta az Olimpiát, de nem tud maradni, el kell mennie egy szigetre, mert az olcsóbb, mint Athen. Azt a bizonyos 90€/nap-ot ugyanis nem képes fizetni a diákszállásért, kempingben meg nem talált helyet. Megadtam az én rafinai kempingem számát, hívja fel, hátha van valami üresedés, aztán továbbálltunk. Dimitri sóhajtozott, hogy szívesen befogadná, de hova tegye, csak a nappaliban férne el, az meg hogy néz ki. Amíg hazaértünk, végig a dilemmáján nyafogott, és engem kérdezett, hogy mit tennék, mert ő nem tudja, mi lenne a helyes. Engem befogadott, mert önkéntes vagyok, meg minden, de most... Mondtam neki, hogy ha én megtehetném, akkor nem csak Pedrot, hanem még egy tucat embert befogadnék, amíg meg nem telik a házam, hiszen erről szól most ez az egész. De hát ez én vagyok – mondtam. Este írt neki egy e-mailt (mobilja nincs, a maileket meg netcaffeekben naponta ellenőrzi Pedro), hogy szeretettel várja, amennyiben nincs más lehetősége. 13-án (megnyitó) csillogó szemmel, megkönnyebbülve beállított Pedro. Nem lesz sziget, nincs lakbér, viszont egy valag jegyet tud venni a pénzből. Örült. Dimitri is. Én is.

Megint sokat fog írni a paraszt, már érzem.

Tudok jegyeket szerezni ide-oda, ez jó. Amit a szponzorok megvettek a munkatársaiknak, de megsem kell, azt odaadják nekünk. 70€-s jegy uszásra, selejtezőkre, előfutamokra...stb. A baj az, hogy csak fél órára tudtam átmenni az uszodába, mert a csajszi nem enged a mittoménmennyiből.

Majdnem minden nap eljutok valamire, ha nem ingyen, hát veszek rá jegyet. Ha van, akkor általában olcsó. A drágák hamarabb elfogynak. (Jut eszembe. A záróünnepélyre 500€-től lehet jegyet venni. Kell valakinek?) Magyar-orsz, magyar-amerikai vízipólóra már megvan a jegyem. Ma voltam a military terepversenyén. Fantasztikus volt. Akit

érdekelnek a részletek, jelezzen, és külön kifejtem neki, de nem akarok mindenkit terhelni vele. Nyilvánosan csak annyit, hogy két helikopter figyelt minket egész nap. Lehet, hogy az egyik a tv volt?

Ott voltam a magyar-brazil férfi kézilabdán is. Szörnyű volt. Kínszenvedés. Életem első kézimeccse volt, de nem emiatt fogom megnézni a következőt. A németeket élveztem. Az egyetlen jó, hogy megismertem ott egy amerikai bácsit. Végigbeszélgettük/ordítottuk a következő meccset. Azt mondta, Sydneyben jobb volt a hangosítás minden stadionban, pedig Athennak 4 év technikai előnye van. Amúgy minden mással nagyon meg van elégedve. Ő egyébként olimpiai örült. 1980, Moszkva óta minden nyári és téli olimpián ott van elejétől a végéig, minden napra legalább két jegye van...

Megvolt az első napszúrásos betegünk is. A holland néninek ma infúziót kötöttek be. Csak bementem a stadionhoz körülnézni (szabadnapos voltam), ő meg ott ült a kapuban, napszemüveg, napernyő, minden, gondoltam hülyéskedik. Nem hülyéskedett. Mozdulatlan volt. Ájulás széli "semmit nem tudok" állapot. Hogy lehet napszúrást kapni napernyő alatt? Nevezzük inkább hőgutának. Lehet, hogy nem látjuk többé. Pedig ő harcolta ki a jogainkat. Felszólalt a kevés szünet, a napernyő hiánya, a munkaidő eltolódása, a reggeli semmittevés ellen (Munkakezdés előtt görögös kávészopogatás ment kötelező jelleggel. Ez bele volt számolva a munkaidőbe. Hát nem vagyunk ilyenhez szokva. Inkább alszom tovább. Fel voltak háborodva, miért nem tartunk mi erre igényt.) Szóvátette a levelekben emlegetett háromszori étkezések helyetti déli egy szendvicset és a minőségét. Megmagyarázták ám azért.

-Kaptok egy joghurtot is a szenviccsel, az 1, szenvics 2, keksz 3.

-Köszí!

Felmerülhet a kérdés így a hőguta gyanánt, miért a legnagyobb melegben rendezik az olimpiát. Nos, augusztus eleje a görögök nyaralóideje. Ez most kitolódik aug. végéig is. Ilyenkor elmennek a kis szigetekre Athenből, így a város forgalma jelentősen lecsökken. Megjegyzem, így is rohadt nagy forgalom van.

Ezért holnap hamar el kell indulom. Le is fekédek az ágyamba bele oda neki mostmár azért no...

Üdv mindenkinek!

Aug.20.

Ma reggel megyek a Kazah-Magyar vízipóló meccsre. 9:30-kor kezdődik.

Az nektek 8:30.

Aztán délután vissza semmíteni, akarom mondani dolgozni. Azt hiszem, ez lesz az utolsó napom, amit elcseszek ezzel a munkának nevezett valamivel.

Aug.23.

Fogok írni, csak nem tudom, hogy mikor. Nem túl sok az az idő, amit itthon töltök. Erről a házigazda is tehet, de hagyjuk.

Vízipólómeccs: ma voltam az orosz-magyaron és szarrá szartam magam, hogy mi a szent szar lesz, ha 3:6 -ról felébrednek a ruszók.

Hát majdnem felébredtek.

Lovaglás: a terepversenyen egy ló eltörte a lábát, este a klinikán elaltatták. Ott voltam a versenyen, ahol történt, de nem tudtam az esetről. Ma telefonáltak magyarból, hogy mit tudok róla. Semmit. Így tudtam meg az ügyet. Hát ennyit a tájékoztatásról. Vagy csak én vagyok süket is, vak is, meg balfasz is egyszerre? Egyébként az első helyezett német csajtól visszavették az aranyat, az időmérő hibája miatt. A durva anyjukat.

Van egy baromi ronda különkiadású önkénteseknek nyomott Swatch órák, amit holnap megpróbálok eladni a piacon, mert olyan ronda, hogy a lábamra nem tenném, nemhogy a kezemre.

Van egy jegyem reggel kilencre atlétikára, úgyhogy megyek aludni.

Pá!

Aug.25.

Adtam neki két percet, hogy eltűnjön. Nem használta ki. Alig másfél perc múlva nyoma sem volt. Igen beijedhetett. Vagy csak melege volt. Ki tudja!? Az biztos, hogy nem volt hideg a simított beton járda, ahová kiöntöttem - a maradék, kb. két deci vizemet a palackból.

Nincs is meleg! Közölte egy brazil lány, aki kifejtette, hogy az otthoni párás meleg miatt folyton izzad Braziliában, itt viszont kimondottan száraz marad a... hónalja. Hmmm!

Hát ennyit a melegegről.

A bevezetes részt le is tudom ennyivel. Tán még annyit hozzá, hogy a jó franc sem tudja, miről írtam eddig, de ha véletlen ismételnék, akkor az a tudásnak valami rokona lesz, ha minden igaz. Mi van??

Aki nem szereti a lovakat, ugorjon egy bekezdést.

Az oroszok újabb támadást indítanak ellenünk. Aki követi a vizilabda eseményeket, annak ez biztosan nem újdonság. Nem baj. Hír. Csak abban reménykedem, hogy a görögöket nem nekünk kell lenyomnunk a víz alá. Nem mintha nem bíznék a bírók igazságosságában, de mostmár túl sok aranyat happoltak az óemberek. Óemberek, akik az ősemberek után következtek X évvel. Tán ez a leghelyesebb megnevezés rájuk, hiszen egyik nap sem felejtik el megemlíteni, hogy ők a demokrácia megteremtői, éppúgy, mint a filozófiáé, történetírásé, geometriáé, matematikáé, piramisépítésé, csillagászaté, kimonógyártásé, ágybavizelésé, félrekefélésé és még ki tudja mennyi ókori szarságé. A rabszolgaságot elfelejtik említeni az ókori kultúrával és dicsőséges múlttal kapcsolatban. Pedig az emelte magasba a görög kultúrát. De tán ennek fényében próbáltak minket, külföldi önkénteseket hasonlóképpen kezelni. (Miótán azonban az önkéntesek 20%-a fellázadt és lelépett - az külföldre vetítve igen sok ám - úgy döntöttek, módosítanak. Mostmár később kezdünk, így csak nyolc órát vagyunk ott. Illetve aki most jött a napokban, az annyit van ott. Én, tapasztalt görény ma is 2 órával később cammogtam be.) Egyébként múltkor megemlítettem nekik a golyóstoll, fénymásoló, porlasztó, dinamó, helikopter, számítógép [...] magyar vonatkozásait. Azt kaptam a fejemhez, hogy ezek nem lendítettek annyit az emberiségen, mint a görög örökség. Hát jó. Nem. Mit tegyünk. Akkor csináljátok fejben a szervezést, ti zsenik! ☺

Akkor akik nem lovasok, s ugrottak egyet, azoknak elmondanám, hogy a military terepén egy ló kitörte a lábát. Elaltatták. Az aranyat meg visszavették a német győztesnek kikiáltott nőtől, s kilencedikké pottyantották. (Tessék azért belegondolni abba, hogy ott a kezében az arany, kisérod magad, hogy megvan az életed munkájának a legnagyobb dícsérete, és jönnek az óemberek, közlik, hogy nem.) Részletekre rá lehet keresni az origo portálon, lényegében én is onnan tudok mindent.

Állati ronda Swatch órát kaptam ajándékba, s nem tudom eladni. Pedig el akarom adni. A pólóimra viszont licitál minden átkozott simlis alak. Azok viszont nem eladók.

Holnap összeszedem még a gondolataimat. Aztán írok néhány csúnyát. Ez mondjuk igazságtalanság. Sok jó is történik itt, csak az embernek ugye nem tűnik fel. A szart viszont rögtön megérzi a pali.

Azon elmélkedtem múltkor, hogy szemtelenség volt ellopni a négyesfogathajtó vb-t (Kecskemét) tőlem, merthogy ugye lemaradtam róla az aug. 7-re beígért, kötelező, ugyanakkor nem létező tréning miatt. Eljöttem ide, és 10-én volt először programom. Mérgező vagyok, mert mások nem jöttek a 11-i tréningre sem, szóval nem volt kötelező - persze hogy nem, csak én voltam naív s etethető. Így igazából otthon maradhattam volna gyönyörködni tiszteletjeggyel! Ez a nem mindegy! Igen, de akkor nem lenne ingyen szállásom, és fizethetnék minimum 30€-t naponta. Ennyi a legolcsóbb diákszallás, amiről tudok. Túltelített, sokágyas szobákkal. A kempingek drágábbak. Most meg ingyen élek, a szó szoros értelmében. Ma is főzött görögséget a „görög anyukám”. Így hívja magát.

Készül aludni Pedro. Megyek.

Pá!

Aug.26.

Elég volt. Nem várok tovább. Ma véget vetek az egésznek. Ha ők nem, akkor én.

Az elhatározás megvolt, véghez is vittem a kitűzött feladatot, azaz rákérdeztem a más önkéntesek által emlegetett Welkome Kit csomagunkra.

-Ja, a csomagotok!? Délre áthozom - mondta Szemét.

Ha nem szólok, nem kapom meg, és úgy járok, mint az összes többi külföldi, aki velem kezdett. Történetesen e nélkül mentek el. Nem is tudtak róla. Persze nem az ő kötelességük kiharcolni, hanem a szervezőknek kellett volna odaadni az érkezés napján. Utálom, hogy minden „ajándékot” úgy kell kikönyörögni. Ja, egyébként, mint az előbbiből kiderült, minden nemgörög eltávozott a kezdő csapatból, s csak én maradtam. Mindenki a végéig tervezte, de nem úgy alakult. A bulgár srácot és a francia kiscsajt jól kiokították az érkezés, szünet és egyebek rendjéről, hát nem jöttek többé. A holland néni meg ma reggel jött be elbúcsúzni. Azt mondta, nem ezért jött.

Nos, akkor nézzük, mi volt a welcome csomagban. Egy levél Gianna Angelopoulos asszonytól, melyben gratulál ahhoz, hogy segíteni FOGOK az olimpián. Egy emlékfüzetecske, amibe mindenki firkálhatott volna, akit kedveltem - már elmenekültek. Három olimpiai képeslap. Egy, ill. két levél (görög, angol - az előző is hasonlóan volt szerkesztve, igaz, ezt a csomagot csak külföldiek kapják, ha kapják, de mindegy, hátha tudnak görögül), melyben az Adidas és a CosmOTE (mobiltel. szolg.) üdvözl, és 15% vásárlási kedvezményt ajánlanak fel a mellékelt vásárlói kártya segítségével a mellékelt listázott üzletekben aug. 30-ig. Megtalálom a volunteer kártyát, mely személyre szól, megvan az üzletek listája is, és végül ráakadok egy CosmOTE mobiltelefon SIM-kártya csomagra, telefonszám, pin-kód, minden, meg 3€ lebeszélhetőség. Na ez nem sok, de ugye feltölthető bármikor. Mondjuk, ha ezt megkapom időben, akkor nem vettem volna egy Vodafone kártyát itt Görögországban. Mostmár legfeljebb lakbér gyanánt odaadom a házigazdámnak, akinek legalább annyira nem kell majd, mint jelen pillanatban nekem.

Tán ennyit az őrizgetett csomagról. Mindezek után úgy döntöttem, elkerülendő az idegösszeroppanást, amit akkor kapnék, ha a kezembe nyomnák a július végére dátumozott, el nem küldött leveletem, melyben elnézést kérnek a szervezés

elégtelenségéért, és módosítják az aug. 7-i tréning időpontját a valós 11-i időpontra, lehetővé téve ezzel, hogy a sokat emlegetett kecskeméti vb-t megbámuljam, szóval mindezt elkerülendő úgy határoztam, több elkésett ajándéokra szükségem immár nincs, kiosztottam egy valag fecnit, rányomtatva az elérhetőségeimmel, mert azért vannak itt még kedves emberek, akikkel jó a viszonyom (Kalifornia, Sydney, Németo.,...), s bejelentettem a vezetőségnek, hogy ez volt az utolsó napom, holnaptól csak a belső háló máshonnan elérhetetlen híreit, riportjait elolvasni fogok bejárni. Tudomásul vették. Szerintem nem lepődtek meg túlságosan. Most, hogy a kezdő csapatból egyedül maradtam, már várható volt ez az akció.

Ma egyébként megint jó sokat késtem, aztán három órát ültem a kávézóban a net előtt. Már ott elhatároztam, hogy ezt nem feltétlenül kéne folytatni. Erre rátett a következő három óra a napon. Végül megjött a csomag, és elég is volt.

Rendeznek egy bulit az önkénteseknek a zárőünnepély után, hajnali 2 órás kezdettel, amire sok szeretettel meghívtak. Nem sok szeretettel visszautasítottam. Nem lesz ott senki, akire rá tudnék mosolyogni. A mostani külföldiek is mondták, hogy ők aztán nem, akkorát csalódtak az elmúlt 3 napban. Nem is értenek engem. Én sem.

Tegnap olvastam egy cikket az origon, miszerint a kajak-kenusaink teljesítették a kötelezőt. Nem tudom, de szerintem jóérezű, sportot szerető és valaha sportolt ember ilyen nem ír. Mondom ezt úgy, hogy soha nem voltam igazi sportoló, tehát lehet, hogy tévedek. De azért gondoljunk bele, mit írt volna ez a kedves cikkíró, ha véletlenül valaki nem jut tovább, meg ha világbajnok is volt előtte két héttel. „Még a kötelezőt sem tudta teljesíteni Túlértékelt Aranka és Privilegizált Violetta a Z2-ek előfutámain!” Én valahogy nem szeretem a sportban a kötelező elvárásokat.

Szóval holnaptól négy napig szabad vagyok. Megyek, megnézem a vizilabda elődöntőt kivetítőn, találkozom azokkal, akikkel eddig nem volt időm, felkeresem a discountos Adidas boltot, és egyéb akciók, amiket már éppen itt az ideje megejteni.

Ha valami érdekes történik még a következő 4 napban, akkor jelzem, de biztos, hogy lesz egy búcsúlevél is.

Mindenki szurkoljon, mert szerintem biztos, hogy játszani fogunk a görögökkel. Állati lesz. Állok majd a kivetítő előtt a tömegben az óemberek közt, és suttogom: Ki a jobb? MAGYAROK!

Aug.27.

A rendesnek hitt ortodox szerb tesvérek rámacserálták a zakot a görögökre.

Nagy volt az elkeseredés, de hát ilyen az élet. Mostmár „csak” meg kell verni a szerbeket - mégegyszer.

Az amerikai ismerősöm szerzett nekem egy jegyet a mai orosz-magyar csatára (aki nem tudná újból nyertünk), de késtem öt percet, így elment, a bejáratnál valakinek eladta, s kész. Fogalmam sem volt, hogy van jegye és siet a meccsre, ami a megbeszélte találkozói időpontjában kezdődött. Öt perc késés nálam nem késés, hacsak nem ilyen kiszámított a helyzet. Na de ki tudta?! Megkértem, hogy a következő pár napban előre jelezze, ha meg akar lépni. Egyébként leizélt, hogy két órát várt rám, merthogy már 16:00 óra ott álldógált, és hat után pár perccel úgy döntött, hogy elég volt. A találka 18:00-ra volt megbeszélve. Akkor most ki a hülye? Felhívhatott volna a két méterre levő fülkéből, hogy gyere korábban paraszt, de nem, ő vár, hátha ma kivételesen pontos leszek, és akkor jól meglephet... Lehet, hogy direkt így tervezte, csak hogy kellemetlen helyzetbe hozzon... ☺ Hát sikerült. Igen le lettem sújtva, mikor megtudtam, hogy nem csak

kivetítón nézhettem volna a meccset, és nem csak a második felét. Ennyit a panaszkodásról.

Szépen repkednek mostanában az aranyak ide-oda. Hol kapunk, hol adunk - vissza. A kajak-kenu azért nem hazudik. Remélem a póló sem.

Mást nem tudok írni. Tán nem is baj.

Jóccakát!

Aug.29.

Ott voltam!

Álltam a bejáratnál, beszélgettem egy sráccal. Neki volt jegye a pólódöntőre, nekem nem. Épp indulni akartam az óriáskivetítőhöz, ő meg befelé a stadionba, amikor egy hatalmas ember odajött, s megkérdezte:

-Van jegyetek?

-Nincs - mondtam.

-Mert nekem van egy felesleges.

80€-s jegy volt. Az jó árnak számít, de...

-Hát az a helyzet, hogy nekem összesen 40€-m van, amit még el tudok költeni Athenban, úgyhogy köszi...

-Tudod mit? Tiéd.

Le akartam perkálni a 40€-t, de azt mondta, nem kell neki. Nem tudtam megszólalni. Hatalmas ember volt. Legalábbis úgy emlékszem. Nekem hatalmas lesz örökre. Egyébként a Vasas edzője.

Szóval féltem, mint az állat. Aki látta a meccset, az tudja miért, aki nem látta, az képzelje el. 0:3-mal indítottak a szerbek (vagy 3:0-val, ég tudja, hogy kell mondani), és még el sem kezdődött a meccs...

Hallottam a himnuszt, láttam a srácokat, életemben először üvöltöttem meccsen ennyi ember előtt.

Többet nem fogok. Nem az én idegeimnek való ez a meccsre járás. A bírókról nem szólok egy szót sem, nem értek hozzá, de csúnyákat mondtak rájuk. Én is. Megérdemelték. Azt hiszem, egy nem nekünk fűjt meccset nyertek meg a fiúk, ami tényleg nagy szó. A görög barátom (volt bécsi egyetemista) úgy ugrott a nyakamba, hogy azt hittem, most eszmélt fel, hogy magyar, azért örül ennyire. Hihetetlen volt. Mindenki örült körülöttem. Majdnem mindenki.

A szurkolótábor ezután hűsítő fürdőt vett a szökőkút hatalmas medencéjében, kissé megrongálva azt - na ezt azért nem kellett volna. Mármost a fűvőfejek elferdítését. Senki nem tette, hát mi miért ne? Ez van. Nincs jól, de ez van.

Nem panaszodom többé a fogathajtó vb miatt. Most kijelenthetem, megérte idejönni. Na nem csak ezért, de hát ez volt a csúc.

Szép volt a záró ünnepély is. Azt már tényleg csak kivetítón láttam, ill. a tűzijátékot élőben, mivel a stadiontól 100 m-re, a komplexen belül voltam. Hatalmas erővel biztosították a komplexet. 2 zeppelin, 4 helikopter és a fél szárazföldi haderő. Ennek ellenére a srác, akivel a vizilabda előtt beszélgettem a bejáratnál, megmutatta nekem a nem kicsi bicskáját, amit a kezdetek óta mindig elhoz, amikor dolgozni jön. Mindig nála van, miért hagyná otthon. Egyszer szúrták ki a hátizsákjában a nyugati kapunál. Visszafordult, és keresett egy másik bejáratot. Azóta ott jön be. Hát így megy ez, kérem szépen.

Reggel elmentem Sounioba, megnézni a Posseidon Templomot. Ezt most nem dicsekvésből mondom - dehogyan, ez az egész arról szól - de ha valaki arra jár, és teheti, nézze meg helyettem is naplementekor. Délben is gyönyörű volt, de naplementekor állítólag csodálatos. Attika félsziget legdélebbi csücske, egy szikla tetején gyönyörű fehér márvány, körben tenger. Régen figyelőállás volt - állítólag. Szép...

Akkor a végére:

SZÉP VOLT FIÚK!

Aug.30.

Eljött az ideje annak, hogy lezárjuk a témát.

Jó volt itt lenni, érezni, mi is az a „nemzetköziség”. Találkozni ezernyi féle emberrel a világ minden tájáról. Fantasztikus volt az, hogy tulajdonképpen elejétől a végéig ott lehettem valahol, ahová a sportszeretők közül csak néhányan tudnak eljutni, s csak pár napra, alkalomra. Én szabadon járhattam az Olimpiai Centrumban, amikor csak akartam, érvényes jegy és tolongás nélkül. Ha ebbe belegondolok, akkor fantasztikus volt ez az egész. És a vége a vízipólóval, hát azt ne is említsük. Hihetetlen.

De igazság szerint sokminden történt itt az elmúlt majd egy hónapban. Én, elég igazságtalanul, jobbára csak a hibákat és a rossz dolgokat sorolgtam, de hát ilyen vagyok. A végén azért hozzátennék valamit. Lehet, hogy valaki azt gondolja, hogy nem ismertem a görögöket, azért ért ennyi meglepetés. Azt hiszem, az igazság nem ez.

Több mint tíz alkalommal voltam már itt, ill. csak Thessalonikiben (Athenban egyszer), mivel nővérem itt élt 13 évig. Volt, hogy csak két hétig voltam itt, volt hogy két hónapig. Sosem turistaként láttam az országot (kivétel az egy atheni út), hanem családtagként, úgy, ahogy az a természetes valóságában létezett. Talán ezért sem szerettem soha a görögöket, ellentétben azokkal, akik nyaralni járnak ide 7-10 napra, és imádják ezt az országot. Tudtam a munkamoráljukról, ismertem a szokásaikat, a természeti adottságokat, a nagyvárosok forgatagát. Úgy indultam ide, hogy nem érhet meglepetés a görögöket illetően. Mégis ért. Jó is, rossz is. Én ugyanis nem hittem abban, hogy ez az egész sikerülni fog nekik, mármint a szervezés, építkezés, minden. Másrészt pedig igen megütött a méginkább testközelben érzett görög mentalitás, ami mit tegyünk, igen messze áll tőlem, és szerintem minden dolgozni szerető, akaró embertől. A szervezés bennünket érintő részében viszont egyáltalán nem csalódtam. Pocsék volt. Erre számítottam, mégis ettől készültem ki a legjobban. Nem csak én. A semmiről nem tudás, a semmittevés és az ugyanakkor jelentkező túlszervezett, mechanisztikus, rugalmasságot nem ismerő amerikai típusú hierarchikus rendszer nem tettek jót senkinek, aki önszántából, önköltségen, örömmel, szabadságát feláldozva, magát jólérezni jött ide. Együtt dolgoztam egy 35 év körüli görög sráccal. Ő is ugyanolyan önkéntes volt, mint én. Bécsben tanult, igen művelt, kivételesen ismeri Magyarországot. Teljes mértékig csalódott az egészben. Azt mondta, a legtöbb görög csak azért volt hajlandó eljönni önkéntesnek, mert a munkahelyén bónusz szabadnapokat kapott érte, illetve fizetést az olimpián. Ez ám az önkéntes. (Meg is látszott mindez a munkához való hajlandóságukban.) Mindemellett igen nagy szükségük volt a buzdító jellegű tréningekre, hogy hangulatot, kedvet nyerjenek a bulihoz. De nektek - mondta - nem lett volna szükségetek erre, hisz saját magatok jöttetek ide a világ másik végéről, semmi szükség nem volt felhívni a figyelmeteket, hogy „mosolyogjatok, rajtatok múlik minden, elvezzétek ezt a felejthetetlennek ígérkező pár napot”. Aki nem ezért jött ide, az otthon maradt.

Volt egy találkozásom a holland hölgygel. Beszélgettünk egy utolsót. Tanulságos volt. Sokmindent elárul, hogy valaki, aki már rég nem számolja, hányadszor jár Görögországban, aki szerelmes a görögökbe, a szigetek szüzi szépségébe, aki imád itt búvárkodni, szóval hogy egy ilyen görögimádó hölgy a végén addig elmegy, hogy potom pénzért eladja az önkéntesi egyenruháját, egy az egyben, ahogy kapta, semmit nem akar megtartani, mert - mint mondta - életének ezen két hetére soha nem kíván emlékezni. Valami nem volt itt rendben... velünk.(?)

Rosszat végülis nem lehet mondani a görögökre. Minden tőlük telhetőt megtettek, és a jövőben is meg fognak tenni, hogy megmutassák a világnak, hogy egy kis ország is tud nagy lenni. Muszáj is lesz nekik mindent megtenni, mert a hatalmas adósságot, amit egy időben gyártottak a stadionokkal, azt valahogy ki kell fizetni nekik, ill. az unokáiknak. Rengeteget fizettek és szenvedtek ezért az egészért, ebben biztos vagyok. Akármilyen rossz is történt itt velünk, mi csak mellékszereplők voltunk (mármint az önkéntesek, nem a magyarok), és akármilyen rosszat is írtam az egészről, ne feledjük, hogy mindenki szerint az eddigi legjobb olimpiát láthattuk 2004-ben.

Ma találkoztam a magyar ürgével, aki csak egy napig volt ott, ahol én, aztán lelépett. (Lehet, hogy nem említettem eddig. Pestről jött. Fordítóirodája van. A közepén érkezett. Egy napot jött, akkor kioktatták egy rövid kis bemutató tréningen, aztán mellém osztották be aznapra. Én meg elmondtam neki szinte mindent. A munkamorált, a baszogatásokat... Nem jött többet. Nem csodálom. '88-ban a Calgary-i Téli Olimpiai Játékokon a magyar csapat mellett volt tolmács, ment velük minden elit helyre. Ahhoz képest ez kaki volt. Telefonon beszélünk néha, miután elment.) Árulta a pólóját a sétálóutcában. Úgy tűnik, neki nem jelent olyan sokat, mint mondjuk nekem. Neki inkább sokat ér. 200€-t kért a pólóért, 450-et nadrággal és sapkával együtt. Végülis jó üzlet. Én azért megvárom, míg eléri a sydney-i 800€-t. ☺

Talákoztam egy magyar sráccal a vizilabda meccsen, aki azt mondta, hogy ő a fedettpályás atlétika vb-n volt önkéntes Pesten, de akkora ..opás volt, hogy ezért nem akart ide jönni segítőknek. Megnyugodtam, hogy nem csak itt működött így minden. Úgy látszik, csak én vagyok kezdő. De majd belejövök. Tényleg ám, az NBC-nél volt egy srác, aki a Harvardra jár, a nagypapája 8 éves korában egyedül érkezett Amerikába, eleinte téglagyárban dolgozott, aztán téglát árult, később építkezett belőlük, aztán másik házakat is vett, hogy kereskedjen velük. Végül milliomosként meghalt. A srác azt mondta, amerikaiságára nem büszke, de ezekre az egykori sikertörténetekre igen. Volt egy amcsi lányka is, akinek szintén magyar papája volt. Pinduri kis világ ám ez...

Végül köszönet a házigazdának - úgysem olvassa - mivel nélküle nem biztos, hogy tarthattam volna magam itt, a nyugatiaknak is megfizethetetlenek bizonyuló hiperbuliban. Az egyenruha napi mosásától elkezdve a kaja állandó rendelkezésre állásán keresztül a bátorító beszélgetésekig mindenem megvolt. Szerettek, mint a sajátjukat. Jól esett. Köszönet a családomnak is otthon, hogy támogattak, segítettek, és köszi nektek, hogy olvastátok a leveleket, meg minden, amit ilyenkor mondani szoktak... Kezdek meghatódni, abba hagyom.

A többi mindenkinek személyesen.

Sziaztok!

Gyuri

2004-08-30 ATHENS 16:20
STOP

Képek:

http://www.grovestreet.com/jsp/picview.jsp?p=1&album=56712&view=desc&sort=date_added&ord=desc&showtrash=1